

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu lub nie jest konieczne do tego zagospodarowania, ale które może na ten teren w istotny sposób wpływać, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony. Właściwe władze krajowe mogą w świetle wniosków z tej oceny skutków dla danego terenu wyrazić zgodę na plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on/ono niekorzystnie na dany teren. W Republice Słowackiej ustawa o ochronie przyrody i ustawa o lasach nie zapewniły tego, aby programy gospodarki leśnej i ich zmiany, incydentalne pozyskiwanie drewna oraz środki zapobiegania zagrożeniom dla lasów i eliminacji skutków szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi podlegały odpowiedniej ocenie skutków dla obszarów sieci Natura 2000. W chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii nie została zapewniona prawidłowa transpozycja art. 6 ust. 3 w związku z art. 7 dyrektywy siedliskowej, co powoduje jak dotąd ciągłe problemy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów tej dyrektywy. Zgodnie z art. 7 dyrektywy siedliskowej przepis ten ma zastosowanie zarówno do terenów mających znaczenie dla Unii, jak i do obszarów specjalnej ochrony na podstawie dyrektywy ptasiej. Słowacja wyznaczyła na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej 12 obszarów specjalnej ochrony dla ochrony głuszca zwyczajnego, który jest gatunkiem wymienionym w załączniku I do dyrektywy ptasiej. Słowacja nie podjęła jednak odpowiednich działań w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk głuszca zwyczajnego i w celu uniknięcia znacznego niepokojenia gatunku na tych 12 obszarach specjalnej ochrony.

Republika Słowacka była zobowiązana na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej do ustanowienia specjalnych środków na 12 obszarach specjalnej ochrony wyznaczonych do ochrony głuszca zwyczajnego, w tym do określenia szczegółowych celów ochrony. W chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii oraz w chwili wniesienia niniejszej skargi Republika Słowacka jeszcze nie przyjęła programów wsparcia dla obszarów chronionych na podstawie ustawy o ochronie przyrody dla siedlisk głuszca zwyczajnego w 7 obszarach specjalnej ochrony.

(¹) Dz.U. 1992, L 206, s. 7; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 102.

(²) Dz.U. 2010, L 20, s. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-414/17, Hypo Vorarlberg Bank AG / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 4 grudnia 2020 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C-663/20 P)

(2021/C 44/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: H. Ehlers, P.A. Messina, J. Kerlin, pełnomocnicy oraz H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Hypo Vorarlberg Bank AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r., Hypo Vorarlberg Bank/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (T-414/17, EU:T:2020:437);
2. oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności;
3. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 85 ust. 3 regulaminu postępowania przed Sądem, przeinaczenie dowodów oraz naruszenie prawa SRB do rzetelnego procesu

W pierwszej kolejności SRB podnosi, że – orzekając, iż u podstaw decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2017 r. w sprawie składek wnoszonych ex-ante za 2017 r. na poczet jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) (zaskarżona decyzja) leżały błędne ustalenia, ponieważ dla dokonania prawidłowego ustalenia konieczne są dowody przedstawione przez SRB na rozprawie – Sąd dokonał błędnej wykładni art. 85 ust. 3 swojego regulaminu postępowania oraz błędnie go zastosował. W tym zakresie SRB podnosi, po pierwsze, że przedstawienie dowodów dotyczących prawidłowego ustalenia dokonanego przez SRB na rozprawie było uzasadnione, ponieważ kwestia braku dokonania owych ustaleń nie była podnoszona wcześniej ani na pisemnym etapie postępowania ani w piśmie wszczynającym postępowanie, ani też w jakimkolwiek postanowieniu Sądu dotyczącym kwestii dowodowych. SRB podnosi, po drugie, że – nie uwzględniając przedstawionego materiału dowodowego oraz stwierdzając, że owe środki dowodowe, mimo iż dopuszczalne, są pozbawione znaczenia – Sąd przeinaczył przedstawiony mu materiał dowodowy. Ponadto, stwierdzając że przedstawione mu dowody w każdym razie nie wykazywały nierozzerwalnego związku pomiędzy obiegówką podpisaną przez przewodniczącego SRB a załącznikiem do zaskarżonej decyzji – Sąd nie wziął pod uwagę numeru referencyjnego znajdującego się na obiegówce, za pomocą którego owa obiegówka została nierozzerwalnie powiązana z elektronicznymi aktami, które z kolei zawierają zaskarżoną decyzję i załącznik do niej. SRB podnosi, po trzecie, że – nie podnosząc kwestii błędnego ustalenia przed rozprawą, nie przyjmując propozycji SRB dotyczącej przedstawienia dodatkowych dowodów oraz nie udzielając SRB w żadnym momencie wskazówki co do tego, że uważa przedstawione dowody za niewystarczające – Sąd naruszył jej prawo do rzetelnego procesu.

Zarzut drugi: naruszenie art. 296 TFUE

W drugiej kolejności SRB podnosi, że – stwierdzając iż zaskarżona decyzja nie została należyście uzasadniona, ponieważ Hypo Vorarlberg Bank nie mógł w pełni zweryfikować prawidłowości zawartego w niej wyliczenia – Sąd dokonał zbyt daleko idącej interpretacji art. 296 TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Sądowi nie udało się pogodzić wymogów związanych z obowiązkiem należytego uzasadnienia z obowiązkiem zachowania tajemnicy, wynikającym z art. 339 TFUE – nieprzywołanego przez Sąd w zaskarżonym wyroku – oraz z innych zasad sformułowanych w prawie Unii. Rozporządzenie (UE) nr 2015/63⁽¹⁾, na którym opiera się wyliczenie składek i którego ważności Hypo Vorarlberg Bank nie kwestionuje, dokonuje proporcjonalnego wyważenia pomiędzy zasadami przejrzystości, obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej oraz innymi realizowanymi przez nie celami, w szczególności osiągnięciem nadania składkom służącym finansowaniu Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji pewnego przeznaczenia oraz przyjmowaniem składek od wszystkich relevantnych podmiotów w sprawiedliwy i proporcjonalny sposób. Wydając zaskarżoną decyzję SRB przestrzegając ram prawnych i w związku z tym wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku w zakresie opatrzenia zaskarżonej decyzji należytym uzasadnieniem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Dz.U. 2015, L 11, s. 44.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-420/17, Portigon AG / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 4 grudnia 2020 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C-664/20 P)

(2021/C 44/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: P.A. Messina, J. Kerlin, pełnomocnicy oraz H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Portigon AG, Komisja Europejska